

EMRAH SERBES • Behzat Ç.

EMRAH SERBES 1981 Yalova doğumlu. Akdeniz Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulu'nu yarım bıraktı, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında *BirGün* gazetesi için söyleşiler kaleme aldı, *Radikal 2* için tiyatro eleştirileri yazdı, *Hayvan* dergisinin Ankara muhabirliğini yaptı. Kitapları: *Her Temas İz Bırakır* (roman, 2006), *Son Hafriyat* (roman, 2008), *Erken Kaybedenler* (hikâye, 2009), *Hikâyem Paramparça* (seçki, 2012), *Deliduman* (roman, 2014), *Müptezeller* (roman, 2016).

EMRAH SERBES
Behzat Ç.
Her Temas İz Bırakır
Son Hafriyat

10. YIL ÖZEL BASKISI

RESİMLEYEN
Deniz Karaçöl

İletişim Yayınları 2389 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 403
ISBN-13: 978-975-05-2101-0
© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek
KAPAK VE SAYFA TASARIMI Suat Aysu
DÜZELTİ Aybars Yanık, Melis Oflas
BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212. 613 38 46
CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BİRİNCİ KİTAP

HER TEMAS İZ BIRAKIR

Gökçen'e...

1.

Yeni yıla kırk beş dakika kalmıştı. Behzat Ç. nöbeti devretmiş, Hüseyin'in meyhanesine giderken, değdiği yerde çamura dönen berbat bir kar yağıyordu. Hüseyin zahmetsiz dostluğuyla, "Gel de iki double içelim, yeni yıla birlikte girelim," demişti. Arabayı Mithat Paşa Caddesi'nden Sakarya'ya doğru sürerken bir şey unuttuğunu biliyordu, ne olduğunu o an hatırlayamayacağını da. Yapacağı bir işi mi unutmuştu yoksa bir sözcüğü mü, bunun ayırımına varsa hatırlaması işten bile değildi. Bu unutulmuş şey kaygıdan çok bir eksiklik duygusu yaratıyordu. Kaygılanacak olsa, gece eve dönüşte bu karda Dikmen'e nasıl çıkacağını düşünürdü.

Kaymamak için yavaşlayıp vitesi ikiye aldı. Kalabalığın barlara, birahanelere sığmayıp sokaklara taşıdığı Sakarya'ya sapmak üzereyken kucağında acayip bir yük taşıyan adamın biri ön kaputa çarptı. Çarpar çarpmaz da hiçbir şey olmamış gibi can havliyle koşmaya devam etti. Dikiz aynasından baktı, adamın peşinden başka biri koşuyordu. Sarhoş kavgasıdır diye düşündü, ayıracak mecali yoktu. Kaçan adamın kuca-

ğında taşıdığı yükün altı yedi yaşlarında bir çocuk olduğunu görünce frene basıp dörtlüleri yaktı, hafif kayan araba biraz yan dönerek durdu. Arabadan çıkarken kovalayan adamın elinde parlayan bıçağı gördü, geç kalmıştı, otuz metre ötede ydiler. Silahını yoklayıp koşmaya başladı, adamlar Yenişehir Postanesi'nin önünde gözden kaybolmuştu.

Yer yer buz tutmuş kaldırımdaki kalabalığın arasında kaymak için büyük bir çaba sarf ederek, olabildiğince hızlı koşuyordu. Omzundan ittiği adamın biri küfretti, dönüp cevap vermedi. Ankara'da yayalar böyledir, acelesi olanın yolunu keserler. Silahını çıkarınca homurtular azaldı, önü biraz açıldı. Gözden kaybettiği iki adamı bir mağazanın önünde gördü. Adamlardan biri iki büküm olmuş, art arda inen bıçak darbelerini savuşturmak ister gibi kollarını öne uzatmıştı. Yüzü acıdan kasılmış, ağzından kan gelmişti. Hemen yanlarındaki küçük kız çığlık çığlığa bağırırken, bıçak darbeleri adamın kum torbasına dönen karnına inmeye devam ediyordu. Behzat Ç. "Bıçağı at! Polis!" diye bağırdı. Soluk soluğaydı, nabzının boynunda attığını duyuyordu. Silahın emniyetini açıp, kurşun sürdü. Nişangâh bıçaklayan adamın bacağına görüyordu, tetikteki parmağı kasılmıştı. Hava ya bir el ateş edip silahı tekrar adama doğrulttu. Yakınlarda olayı izleyen bir kadın silah sesi üzerine tiz bir çığlık attı, bıçaklayan bir an durdu. "Polis! Bıçağı at!" Adam elindeki bıçakla aptal aptal bakıyordu. Behzat Ç. yineledi: "Bıçağı at! Polis!" Adam bıçağı bıraktı. "Yere yat! Yat yere! Yat lan! Yat!" Adam yere yatınca hızla yanına vardı. "Kafanı kaldırma, sakın kafanı kaldırma!" Yerdekinin kıpırdar gibi olduğunu görünce ayağının dışıyla öyle bir tekme çıkardı ki, adam top olsa kaleciyi de içeri sokardı. Az önce silah sesi üzerine çığlık atan kadın, yanındaki adamın kolunu çekiştirdi: "Gidelim, şahit yazarlar!"

İsmet, ilerlemiş yaşına rağmen bütün yaralama ve cinayetlere ilk elden giden Cinayet Bürosu komiseriydi. Hatta biraz

tıptan da anlar, hangi yaralının ölüp Cinayet Masası'na kalacağını iyi tahmin ederdi. Bu yüzden uzun zamandır kendisine Akbaba lakabıyla hitap edilir olmuş, o da bu durumdan fazla rahatsız olmadığı için adının unutulmasına ses çıkarmamıştı. Ellerindeki kanı silen Behzat Ç.'ye bir ıslak mendil daha uzattı. "Sen izinli değil miydin bu gece?" diye sordu.

Elini sildiği mendili atıp 216'sını yakan Behzat Ç. "O da ne?" dedi.

Akbaba güldü, ardından yüzündeki korkunç ifadeyle sordu: "Minibüsteki çocuk ölenin kızı mı?"

"Evet."

"Nereden duymuş?"

"Bıçaklanırken yanındaydı."

Polis kordonunun arkasındaki meraklı kalabalık yılın son cinayetine bakıyordu. Daha doğrusu cinayetten artakalanlara. Yakası yırtık, üstü başı kan ve çamur içinde kalmış adam, mağazanın önünde, bıçaklandığı yerde sırtüstü yatıyordu. Karnından sızan kan, karın üstünde bir birikinti oluşturmuştu. Behzat Ç. kamı durdurmaya çalışmış ama adamın bacağı elinde kalınca vazgeçmişti.

Akbaba önce adama baktı sonra da Behzat Ç.'nin içtiği 216'ya; iç geçirirken "Bir tane de bana versene," dedi. "Bu taksici milleti iyice psikopat olmuş, kızının yanında babasını bıçaklıyor. Sebep neymiş?"

"Anama küfretti diyor ama tam bilmiyorum, para tartışması da olabilir."

Suat telsizle, "Ekip göndereyim mi amirim?" diye sordu.

"Yok, biz buradayız."

"Kim var başka?"

Akbaba telsizi alıp "Kim olacak ben," dedi. Behzat Ç., onun ölecek insanların kokusunu aldığı yönündeki efsaneye iyiden iyiye inanır olmuştu. "Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu.